

Chương 7

Ngày mừng ba tháng Mười hai, năm Trùng Hy thứ mười lăm. Một bức mật báo gấp gấp truyền đến kinh thành, nội dung là việc lớn có liên quan đến sinh tử của Dương Thù.

Thảm đại tướng quân Thảm Vinh bị truy nã vì tội phản nghịch, sau hai tháng ẩn náu đã bị thuộc hạ bán đứng. Mạnh Thích Thanh giữ kín thông tin, phải thuộc hạ dùng cực hình tra tấn, ngày đêm tra khảo tung tích của Dương Thù.

Đến khi Ứng Bác nhận được hung tin, chuẩn bị ứng biến thì đã chậm hơn kẻ thù mười ngày.

“Tôn đại nhân, phía trước hai mươi dặm chính là Xương Tiên Quan.” Ngô đầu lĩnh thúc ngựa đến cạnh cỗ xe phía sau, bẩm báo với đặc sứ Tôn Trung.

“Ừm.” Tôn Trung có dáng người hơi đậm, lên tiếng trả lời, “Xương Tiên Quan là địa điểm cuối cùng rồi, lúc quay về phải đi nhanh hơn, sao cho trước năm mới có thể về đến kinh thành.”

“Vâng,” Ngô đầu lĩnh cười, “Trên đường đi, đại nhân đã phải thẩm tra qua ba địa phương, thực vất vả.”

“Tận lực vì triều đình, nào dám than khổ. Đáng tiếc, nghi phạm cả ba nơi chỉ là những tên trộm vặt, không phải là khâm phạm quốc sư cần bắt. E rằng đã khiến ông ấy thất vọng rồi.”

Ngô đầu lĩnh vội lên tiếng, “Tổng binh của Xương Tiên Quan là người tỉ mỉ, làm việc vô cùng hiệu quả, ngay cả quốc sư cũng từng khen ngợi, can phạm ông ta bắt được chắc không nhầm, xin đại nhân yên tâm.”

“Ta cũng mong vậy.” Tôn Trung khẽ rụt cổ, có lẽ vì lạnh nên buông rèm cửa xuống, kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai người.

Ngô đầu lĩnh thúc ngựa lên đầu hàng, cao giọng nói, “Sắc trời âm u, e rằng tuyết sắp rơi, mọi người nhanh chân lên!” Nói xong liền phi ngựa xuống cuối hàng, nhìn quanh quất rồi quát, “Lý Thành? Đầu óc người để đi đâu vậy, không nghe thấy ta nói sao, nhanh chân lên?”

Nghe thấy tiếng gọi của đầu lĩnh, Ứng Sùng Ưu lo lắng quay đầu nhìn Dương Thù. Hấn tụt lại phía sau, vẻ mặt không có gì đặc biệt, chỉ mím chặt môi, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, phóng về phía trước như một cơn gió.

“Lý Thành. Ta bảo ngươi nhanh lên chứ không bảo ngươi lên trước, ngươi và Tiểu Hồ bọc hậu!” Ngô đầu lĩnh tức giận quát tháo.

Ứng Sùng Ưu vội thúc ngựa lên, gọi, “A Thành, mau dừng lại, quay về đây!”

Dương Thù tức giận ghì cương ngựa, nhìn Ứng Sùng Ưu, “Không phải tối qua ngươi không thèm đề ý đến ta sao?”

Lúc này, Ngô đầu lĩnh đã xông đến, không nói một lời vung roi ngựa định quát Dương Thù, Ứng Sùng Ưu hốt hoảng không kịp suy nghĩ đã lao đến đỡ. Không chỉ Ngô đầu lĩnh mà mấy quan binh xung quanh đều ngây người.

Mặc dù Ngô đầu lĩnh không phải loại trường quan hà khắc với thuộc hạ, nhưng quân luật vốn nghiêm ngặt, nếu có bất cứ hành động phản kháng xử phạt nào đều bị quy thành đại nghịch bất đạo. Từ trước đến nay, trong mắt người khác Ứng Sùng Ưu luôn là một người hiền lành, đột nhiên lại có hành động như vậy khiến ai nấy không khỏi kinh ngạc.

“A, xin lỗi... Thuộc hạ... Lý Thành... Lúc này là vì ngựa của hãn bị kinh hãi... Xin đầu lĩnh bớt giận...” Ứng Sùng Ưu nhận thấy hành động của mình không thỏa đáng, vội vàng xin lỗi. Có điều, theo kỷ luật quân doanh, cho dù bị trường quan vô duyên vô cớ đánh cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nếu dám tránh hoặc phản kháng sẽ là tội lớn, dù lý do chính đáng cũng không thể tha thứ, bởi vậy Sùng Ưu có giải thích cũng vô ích.

Công bằng mà nói, Ngô đầu lĩnh đối xử với hai tân binh này không tồi, đòn roi chỉ là một biện pháp quản giáo của quan quân mà thôi. Nếu đối phương cúi đầu, không nói nửa lời âm thầm chịu đựng thì mọi việc sẽ kết thúc, nhưng cú đỡ của Ứng Sùng Ưu đã làm mất mặt trường quan. Mọi người đều thấy sắc mặt Ngô đầu lĩnh tối sầm lại, gã vung roi ngựa quá đầu, quát xuống Ứng Sùng Ưu.

“A Thành, đứng yên đó?” Lúc cây roi vung lên, Ứng Sùng Ưu vội dùng ngũ điều nghiêm khắc nhất nạt Dương Thù, hy vọng có thể vãn hồi cục diện gay go mình vô tình gây nên.

Đáng tiếc không được như chàng mong đợi, cây roi của Ngô đầu lĩnh bị ngăn lại lần nữa, người ra tay lần này tất nhiên là Dương Thù.

Ứng Sùng Ưu thảm than khổ, không ngừng suy tính, cố gắng tìm cách hóa giải tình thế trước mắt, đang toát cả mồ hôi thì giáo úy, người chỉ thấp bậc hơn Ngô đầu lĩnh trong chuyến đi lần này, vội chạy đến.

“Có chuyện gì mà nhận nhạo vậy Ngô đầu lĩnh?” Giáo úy trẻ tuổi đảo mắt đánh giá. “Hai tên tân binh không hiểu chuyện, đến nơi dạy dỗ lại cũng chưa muộn. Giờ chúng ta cần lên đường gấp, cẩn thận kéo kinh động đến đặc sứ đại nhân.”

Ngô đầu lĩnh cau mày, thấy đoàn người quả thật đã bị chậm lại, chỉ còn cách tức giận hạ tay xuống, quát lớn, “Hai người các ngươi chuẩn bị cho tốt, xem tối nay ta xử lý các ngươi như thế nào? Tề giáo úy, phiên ngươi coi chừng phía sau, ta lên trước đốc thúc mấy tên chậm chạp!”

“Vâng!” Tề giáo úy cúi đầu lĩnh mệnh, quay đầu dặn dò, “Hai ngươi xuống phía cuối cho ta!”

Ứng Sùng Ưu được giải vây vội kéo Dương Thù lùi xuống cuối hàng, hai người điều chỉnh tốc độ di chuyển, không xa không gần lững lờ ở cuối. Đợi đến lúc mọi người không còn chú ý nữa, Ứng Sùng Ưu mới tìm được cơ hội nhìn Dương Thù trách móc.

“Nhìn gì mà nhìn, hôm nay là ngươi lỗ mãng hành sự trước!” Dương Thù hát hăm.

“Thần là vì không thể giương mắt nhìn gã đánh ngươi, còn ngươi...”

Dương Thù tròn mắt nhìn Sùng Ưu, “Ngươi không thể giương mắt nhìn gã đánh ta, lẽ nào ta có thể giương mắt nhìn gã đánh ngươi? Thật kỳ lạ!”

“À, tối nay không biết sẽ ra sao...”

“Cùng chịu đòn chứ sao.” Dương Thù nói khẽ, nhìn vào mắt Ứng Sùng Ưu, đột nhiên trở nên ôn hòa. “Vốn là ta sai trước, không kiềm chế được phiên muộn trong lòng, thật không giống người làm chuyện lớn. Tiểu Hồ ca, ngươi thất vọng không?”

Sống mũi bỗng cay cay, Ứng Sùng Ưu hít một hơi, lắc đầu, “Lỗi tại thân khiến mọi chuyện trở nên phức tạp...”

“Kỳ thực trong lòng ngươi vẫn thương ta như trước phải không?” Dương Thù điềm đạm, nhưng cách hẳn nhìn Ứng Sùng Ưu lại chứa đựng nỗi cô đơn mơ hồ, đâm vào trái tim chàng đau nhói.

Dương Thù yên lặng một hồi rồi bảo, “Để ta chịu đòn có lẽ cũng không phải chuyện xấu, sau này còn nhiều việc khó khăn hơn gấp trăm lần đang đợi chúng ta. Vậy nên tối nay đừng bảo vệ ta nữa, Ngô đầu lĩnh cũng không phải là kẻ tàn bạo hung ác với thuộc hạ. Ngày mai qua Xương Tiên Quan rồi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.”

“Nói cũng phải.” Ứng Sùng Ưu cố gắng nở nụ cười, “Đến ngày mai, tất cả lại tốt đẹp...”

Hai người nắm chặt tay nhau. Cảm giác xa cách của ngày hôm qua giống như những bông hoa tuyết vừa rơi, chạm xuống đất liền tan chảy.

Đằng xa thấp thoáng bức tường thành sừng sững, đoàn người vội vã tiến tới trong tiếng vó ngựa dồn dập.

Xương Tiên Quan là một thành cổ thuộc Vu Châu, nằm trên dãy núi dài hàng trăm dặm, vị trí vô cùng trọng yếu. Bởi vậy, tổng binh nơi này đều là tướng quân tứ phẩm trở lên, và tuyệt đối là tâm phúc của Mạnh Thích Thanh.

Lúc này, tổng binh đương nhiệm Quý Phong đang đứng trước cửa lớn tại ải Ngụy Nga, ánh mắt sắc như dao đang nhìn chăm chăm về phía đoàn quan binh đến từ phía Nam, chờ đợi một bóng người xuất hiện.

Phía sau lưng có khoảng ba trăm binh lính, Quý Phong đang chuẩn bị tiến hành mật lệnh hai ngày trước Mạnh Thích Thanh đích thân gửi cho gã định bụng lập công đầu.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, không chỉ cản trở tầm nhìn mà còn phủ lên mặt đất một lớp tuyết mỏng, lớp đầu bị tan chảy đã đóng thành băng, vó ngựa bắt đầu trơn.

“Dừng lại, mọi người dừng cỏ khô bọc vào vó ngựa!” Ngô đầu lĩnh hạ lệnh, đoàn người lần lượt xuống ngựa.

Vệ binh đi trước thám thính đúng lúc quay lại, lớn tiếng thưa, “Đại nhân, trước mặt có hai lối rẽ, cả hai đều có thể đến Xương Tiên Quan, có điều bên trái dễ đi hơn một chút, khoảng ba đến bốn dặm đường. Quý tổng binh đã dẫn thuộc hạ đứng nghênh tiếp ngoài cổng thành.”

Tôn Trung mở cửa xe, vội hỏi, “Người nói sao, Quý Phong nghênh đón bản quan?”

“Vâng, lúc này tuyết còn rơi mỏng, thuộc hạ đứng ở sườn núi nhìn thấy rõ ràng.”

“Đặc sứ đại nhân quả không tầm thường, đến Quý tổng binh còn đích thân ra đón.” Ngô đầu lĩnh nịnh nọt.

Nhưng khuôn mặt tròn trịa của Tôn Trung lại không hề lộ nét mừng rỡ, lông mày lão nhíu lại, lẩm bẩm, “Không thể nào... Quý Phong vốn ngạo mạn, ngay cả nhất phẩm tướng quân gã còn không coi ra gì, sao có thể nghênh đón một viên quan tam phẩm nhỏ nhoi như ta...”

“Đại nhân là đặc sứ của quốc sư, đương nhiên không giống những vị quan khác...” Ngô đầu lĩnh lại nịnh bợ, đột nhiên thấy trước mắt tối đen, đoạn ngã nhào từ trên ngựa xuống.

Tôn Trung cắn răng, nhảy từ trên xe ngựa xuống nhìn Tề giáo úy, kẻ vừa tấn công Ngô đầu lĩnh, “Từng có đặc sứ đến đây, nhưng chỉ cần là quan văn hoặc quan võ phẩm cấp thấp hơn thì Quý Phong tuyệt đối không nghênh đón.”

Tề giáo úy tiếp lời, “Nhất định có chuyện gì đó đã xảy ra...”

Sau khi nhìn nhau, Tôn Trung vội quay người chạy về phía cuối đoàn.

Dương Thù và Ứng Sùng Ưu đang chú tâm chỉnh móng ngựa, vừa ngẩng đầu đã thấy vị đặc sứ mập mạp vốn nên ngồi yên trong xe đứng trước mặt, cả hai đều ngạc nhiên.

Tôn Trung không nói lời nào, dùng tay vẽ một bức họa kỳ lạ trên mặt tuyết.

Dương Thù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Ứng Sùng Ưu lại biến sắc, giọng gấp gáp, “Ngươi là...”

Tôn Trung chấp tay, “Thần phụng mệnh hộ tống bệ hạ và đại nhân...” Lão đảo mắt nhìn hai người, dường như không biết ai là ai, đành phải hàm hồ, “Tình hình cấp bách, xin thứ lỗi thần không thể hành lễ. Vừa nãy có tin báo, Quý Phong đang đứng ngoài thành nghênh tiếp. Thần cho rằng đây là việc bất thường, nhất định đã xảy ra chuyện ngoài dự tính của ta. An nguy của bệ hạ nặng như giang sơn, thà lỡ việc vì cẩn trọng còn hơn bại vì lỗ mãng. Thần thấy, bệ hạ tuyệt đối không thể vào Xương Tiên Quan.”

“Ý ngươi là... Chúng ta phải lập tức quay lại, tìm nơi ẩn nấp?” Ứng Sùng Ưu hít một hơi, vội hỏi.

“Không được, Quý Phong biết chắc hôm nay chúng ta sẽ đến, nếu không thấy người, gã sẽ lập tức cho lục soát. Đây là địa bàn của gã, trong thời gian ngắn chúng ta không thể chạy thoát.”

Ứng Sùng Ưu nhíu mày suy nghĩ một hồi, rồi hỏi, “Trước khi xuất phát, hẳn các ngươi đã nghĩ đến phương án dự phòng nếu đột nhiên có biến, đúng không?”

“Vâng.” Tôn Trung đặt ngón cái và ngón trỏ tay trái lên miệng, phát ra tiếng huýt dài. Không lâu sau, hai bóng người xuất hiện sau lớp tuyết dày, tung mình vài cái đến trước mặt họ hành lễ.

Lúc nhìn thấy gương mặt họ, Dương Thù không khỏi giật mình.

“Khi Ứng đại nhân tìm người, chắc đã gặp hai tên này, họ chính là Lý Thành và Tiểu Hồ thực.” Tôn Trung là người tinh tường, nhìn phản ứng của cả hai, lão đã nhận ra ai là hoàng đế, bởi vậy lập tức điều chỉnh phương hướng, đứng trước mặt Dương Thù, “Theo kế hoạch từ trước, nếu hai người thuận lợi đi qua Xương Tiên Quan, lúc hồi kinh bọn họ liền thế chỗ nhập đội, như vậy sẽ không bị phát giác.”

“Nói vậy, đội quân này...”

“Ngoài một người ra thì tất cả đều một lòng trung thành với bệ hạ.” Tôn Trung kính cẩn, “Ngô đầu lĩnh do đích thân Trịnh thống lĩnh phái đi, ứng phó thống lĩnh không dám phản đối để tránh sinh nghi. Nhưng tất cả những người còn lại đều do ứng phó thống lĩnh đích thân chọn lựa, có chết cũng không phản bội bệ hạ.”

“Người muốn chúng ta hoán đổi với Lý Thành và Tiểu Hồ ngay lúc này?” Dương Thù hạ giọng.

“Vâng. Sau khi hoán đổi, hai người tạm thời ẩn náu, chúng thần vẫn tiếp tục hành trình. Bởi nhân số không đổi nên nếu Quý Phong có bắt được hắn cũng sẽ cho rằng đã tóm gọn một mẻ, chỉ dốc sức tìm bệ hạ trong đám chúng thần mà không truy lùng nữa.”

“Nhưng nếu Quý Phong phát hiện trong đội ngũ không có bệ hạ, e rằng gã sẽ sinh nghi.” Ứng Sùng Ưu lo lắng.

“May là Kính Do tiên sinh đã nghĩ đến tình huống này. Hai người có thấy trong số hai mươi quan binh có một kẻ tướng mạo rất giống bệ hạ? Trước đây, bệ hạ ít khi xuất hiện nên tướng mạo của người ra sao, quan lại địa phương chỉ ấn tượng mơ hồ, Quý Phong cũng không ngoại lệ. Nếu tìm được kẻ nhang nhác bệ hạ, gã sẽ cho rằng đã bắt được người, lập tức hồi kinh lĩnh thưởng, làm sao suy xét thấu đáo được.”

“Kính Do tiên sinh tính toán thật chu toàn...” Ứng Sùng Ưu nhìn Dương Thù, “Bệ hạ còn nhớ chứ, thần đã từng nhắc với người.”

Dương Thù “Ừm” một tiếng, gật gật đầu.

“Nếu mọi việc thuận lợi, trong thành không có gì khác thường, thần sẽ tìm cách phái Lý Thành và Tiểu Hồ ra ngoài, gặp hai người tại ngôi miếu hoang vừa đi qua hoán đổi.”

Dương Thù trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu nói với Tôn Trung, “Kế hoạch này mặc dù rất hoàn mỹ, nhưng đối với các người lại vô cùng nguy hiểm. Thêm vào đó còn có Ngô đầu lĩnh...”

“Ngô đầu lĩnh bị điếm huyết hôn mê, sau khi tỉnh dậy chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chưa biết chừng còn kêu oan cho chúng thần.” Tôn Trung mỉm cười, đột nhiên quỳ xuống, vệ binh xung quanh cũng dập đầu quỳ lạy, “Bệ hạ, người gánh vác giang sơn xã tắc, an nguy của thiên hạ. Chúng thần hận nỗi chưa thể tận trung với bệ hạ đến thịt nát xương tan. Thần rơi vào tay kẻ gian nếu quyết không nhận tội biết đâu vẫn còn một con đường sống, nhưng nếu người rơi vào tay kẻ gian, thiên hạ sẽ đại loạn, không còn những ngày tháng yên bình! Xin bệ hạ chớ bận tâm đến chúng thần, mau rời khỏi nơi này?”

Ứng Sùng Ưu xúc động không nói lên lời, quay đầu nhìn Dương Thù, chỉ thấy vẻ mặt hần nghiêm nghị, đứng thẳng trong gió đông, vững chãi tựa thiết trụ.

“Được? Sau một hồi, Dương Thù rành rọt lên tiếng, “Mọi người đều là nam tử hán đại trượng phu, trăm cũng không thể lưu luyến như nữ nhi thường tình. Các khanh không màng tính mạng giúp trăm, ngày sau khôi phục lại giang sơn, trăm nhất định sẽ dốc hết sức đem cuộc sống âm no đến cho bách tính, không phụ lòng tận trung của các khanh!”

“Bệ hạ!” Tôn Trung không kìm được nước mắt, dập đầu, “Có những lời này của bệ hạ, chúng thần có chết cũng cam lòng.”

Mặc dù nói vậy, trong lòng Dương Thù vẫn khó tránh khỏi đau xót, sau khi điều hòa hơi thở, hần cao giọng, “Chuyến đi này chắc chắn nhiều gian nan, chỉ mong trời cao thương xót, hy vọng có ngày được tái ngộ với chư vị.” Đoạn quay sang vỗ vai Lý Thành đang quỳ bên cạnh, “Mượn tên hai người suốt thời gian qua, khiến các người cực khổ rồi!”

Lý Thành xúc động, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Bệ hạ, thời gian gấp rút, đã đến lúc chúng thần phải lên đường.” Tôn Trung lau nước mắt, quay về phía Ứng Sùng Ưu cúi đầu kính lễ, “An nguy của bệ hạ chỉ có thể trông cậy vào một mình ngài, Ứng đại nhân!”

“Xin Tôn đại nhân yên tâm.” Ứng Sùng Ưu vội khom lưng trả lễ.

Chúng binh đứng dậy, vội vã lên ngựa, Ngô đầu lĩnh được khiêng lên xe ngựa. Lý Thành và Trương Tiểu Hồ đưa túi hành lý treo bên yên ngựa cho Ứng Sùng Ưu.

Đoàn người tiếp tục hành trình giữa màn tuyết rơi trắng xóa, hai người ở lại dõi mắt trông theo, chỉ một chốc đã không còn thấy bóng dáng.

“Bệ hạ! Nơi gần nhất có thể ẩn náu là ngôi miếu hoang kia, chúng ta cần gấp rút tới đó cải trang lại.” Ứng Sùng Ưu cố nén đau buồn, khẽ nói.

“Người cứ gọi ta là A Thành, trước khi đến Bình Thành, xưng hô như vậy sẽ thuận tiện hơn.” Dương Thù ngẩng đầu đón cơn gió đang thổi đến, cảm nhận giá lạnh lan tỏa trên mặt. “Đi thôi, chúng ta còn cả chặng đường dài trước mặt.”

Ứng Sùng Ưu đeo hai túi hành lý lên trên vai, đang định bước đi thì bị Dương Thù kéo lại.

“Cái này nặng hơn, để ta, không được tranh.” Dương Thù khoác chiếc túi to hơn lên vai, giẫm trên tuyết trắng, quay người bước đi dứt khoát. Ứng Sùng Ưu sừng sốt một chốc, đoạn lắc đầu mỉm cười, đuổi theo hần.

Mặc dù tuyết dày khó đi, nhưng cả hai đều luyện võ, Ứng Sùng Ưu lại giỏi khinh công, bởi vậy chưa đầy nửa canh giờ, hai người đã tới ngôi miếu hoang giữa sườn núi.

Tuyết rơi nhiều đến nỗi không nhìn thấy gì ngoài năm trượng nữa. Hai người đến chỗ có mái che, thở dốc.

“Nhân lúc trời còn sáng, mau cải trang một chút.” Ứng Sùng Ưu giúp Dương Thù phủi những bông tuyết còn bám trên người, mở túi lấy ra một số chai lọ, ấn Dương Thù ngồi xuống đất, bắt đầu vẽ mặt cho hắn.

“Lần này cải trang thành thương nhân đi khắp nơi được không?”

“Không được, chúng ta không có hàng hóa. Người là thường dân đến Bình Thành thăm người thân, còn thân là nô bộc của người.”

“Không được, cải trang thành huynh đệ đi, để ta làm đại ca.”

“Đề sau đi... Được rồi, bây giờ đổi y phục.” Ứng Sùng Ưu lấy một chiếc áo khoác màu nâu, giúp Dương Thù cởi bỏ trang phục của Tuần vệ tước, cuộn thành một đồng vút dưới sàn, lại tiếp tục lục túi.

“Bị mất gì sao?” Dương Thù chỉnh lại tay áo, thuận miệng hỏi.

“Quên không mang gương...”

“A, vậy sao người tự cải trang được, mau tìm xem trong miếu có gì soi được không...” Dương Thù sốt sắng đứng dậy, vạt áo còn chưa buộc xong đã vội vàng lục khắp mọi góc ngách. Bối loạn một hồi không ngờ lại tìm được chiếc đế đèn bằng đồng, hắn nhắc vạt áo trong, hí hục kì cọ.

Ứng Sùng Ưu ngăn người nhìn Dương Thù bận rộn, tìm lại lần nữa nói lên.

Đột nhiên chàng nhớ đến lần đầu gặp người đó ở đại tiệc, tiểu hoàng đế có vẻ phóng túng ngạo mạn kia thực chất lại là một thiếu niên không nơi nương tựa...

Không chừng nhiều năm sau, khi hắn lên ngôi cửu ngũ trông xuống thiên hạ, chàng lại giống như lúc này đây, nhìn thiên tử chí tôn mà lòng nhớ về đứa trẻ từng lau chùi đế đèn cho mình trong ngôi miếu đổ nát...

“Được rồi, chắc sẽ dùng được.” Dương Thù cầm đế đèn đến, “Người xem đã nhìn rõ chưa?”

“Rất tốt, rõ lắm...” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, “Cảm ơn bệ hạ.”

“Khách sáo làm gì.” Dương Thù ngồi bệt xuống đất, chống cằm nhìn Ứng Sùng Ưu cải trang, thỉnh thoảng lại nhận xét đôi câu...

“Hơi căng thẳng phải không?” Ứng Sùng Ưu thay y phục xong, hiền từ nhìn học trò của mình.

“Ừm.”

Dương Thù thật thà đáp, từ từ dựa đầu vào vai Ứng Sùng Ưu. Chàng dang tay ôm cơ thể cường tráng đó vào lòng.

“Nhưng không sợ hãi.”

“Đúng vậy... Tiểu Hồ ca, sao ngươi biết rõ vậy?”

“Bởi vì thần cũng vậy...” Ứng Sùng Ưu đẩy Dương Thù ra một chút, áp hai tay vào mặt hắn, “Cực kỳ căng thẳng, huyết mạch dồn dập, tim đập loạn xạ, nhưng tuyệt đối không phải là sợ hãi...”

Dương Thù khoái chí bật dậy, giá rét làm đôi môi hắn đỏ ửng, tôn lên hàm răng sáng bóng, khiến gương mặt ấy dù đã được cải trang nhưng vẫn tuấn tú, rạng ngời ánh mặt trời.

“Nào, trước tiên cần nhóm lửa, đốt hai bộ quan phục này đi. Tuyết rơi dày như vậy thì không thể đến thôn xóm gần nhất trước lúc trời tối được. E rằng đêm nay chúng ta phải ngủ ở đây, tốt nhất nên chuẩn bị trước.”

Ứng Sùng Ưu cười nói.

“Được, nghe lời ngươi... Đây là gì?”

“Dao đánh lửa và đá lửa. Ngươi chưa từng thấy phải không?”

“Ừm. Đèn trong cung cứ như tự sáng vậy, ta chưa từng nghĩ phải thấp chúng thế nào.”

“Ngươi ở đây coi lửa, những chiếc đệm rách và hương án cũ đều có thể đốt. Thần ra ngoài làm chút việc.”

“Tuyết lớn như vậy, ngươi đi làm gì?”

Chàng cười, không trả lời bước ra ngoài. Dương Thù vội ném vài mảnh nệm rách, chạy đến mái hiên nhìn theo. Ứng Sùng Ưu bất chấp tuyết lớn, tới tới lui lui giữa khoảng đất nhỏ trước miếu và lùm cây thưa thớt bên cạnh, từng chút từng chút vun thành mấy đống tuyết lớn. Chàng lại tiếp tục dựng thêm vài bức tường tuyết xiêu xiêu vẹo vẹo, chặt mấy thân cây bên cạnh khiến chúng đổ dọc đồ ngang. Dương Thù chạy đến hỏi mấy lần đều bị đuổi vào trong miếu.

“Người đang chơi trò gì vậy?” Đợi đến khi Ứng Sùng Ưu vừa ý quay lại miếu, Dương Thù ử đôi tay lạnh cóng của chàng vào lòng, sốt sắng hỏi.

“Thần bố trí một trận pháp.”

“Cái gì?”

“Một mê trận đơn giản, có tác dụng che mắt người khác. Nếu quan binh truy đuổi tới, nó có thể giúp chúng ta kéo dài thời gian để thoát thân.”

“Người còn biết bố trí trận pháp? Sao trước đây không dạy ta?”

Dương Thù vừa kinh ngạc vừa nể phục.

“Kỳ môn độn giáp không liên quan đến trị quốc bình thiên hạ, người không cần phải học.” Ứng Sùng Ưu kéo Dương Thù ngồi xuống gần đồng lửa, “Ăn chút lương khô đi, lát nữa chúng ta luân phiên nghỉ ngơi. Ngày mai chắc sẽ rất vất vả.”

Dương Thù theo lời chàng mở túi hành lý lấy lương khô, bên trong đều là mìn thầu và bánh bột đã bị đóng băng cứng ngắc. Ứng Sùng Ưu nhặt hai chiếc mìn thầu, dùng cành cây xiên qua rồi nướng trên đồng lửa, mỗi người một chiếc.

“Khó ăn phải không?”

“Yên tâm, ta đã được người huấn luyện từ sớm.” Dương Thù cười, cắn một miếng to.

“Lát nữa người ngủ trước, quá nửa đêm thân sẽ đánh thức người.”

“Nhất định phải gọi ta dậy!”

“Thần biết rồi.”

Hai người tựa lưng vào tường, dựa sát nhau cho ấm. Sau khi trời tối, đóm lửa nhỏ lại càng sáng và ấm áp hơn, ánh lửa chập chờn trên gương mặt hai người.

Dương Thù tựa vào ngực Ứng Sùng Ưu, chìm sâu vào giấc ngủ. Ứng Sùng Ưu chú ý quan sát bên ngoài, đồng thời triu mền nhìn người đang nằm trong lòng mình.

Từ quầng thâm dưới mắt có thể thấy đứa trẻ tôn quý này đã mệt nhoài, kiệt sức.

Hai năm qua trong cung, Ứng Sùng Ưu tận mắt chứng kiến bao mưu mô đấu đá như sóng ngầm cuộn trào, tầng tầng lớp lớp ập đến. Rốt cuộc đã xảy ra

những chuyện gì, giờ chàng cũng không nhớ rõ. Nhưng mỗi bước trưởng thành của đứa trẻ này, từ một thiếu niên nóng giận vô cớ, hành sự lỗ mãng nay đã là một đế vương dũng cảm, quyết đoán, từng chút từng chút chàng đều khắc sâu trong tim.

Nhưng dù có trở nên kiên cường, mạnh mẽ, tâm cơ hơn thì trong mắt Ứng Sùng Ưu, Dương Thù vẫn chỉ là một chồi non bé nhỏ, khiến người ta muốn che chở, bảo vệ trước mọi bão táp mưa sa.

Cuối cùng, Ứng Sùng Ưu cũng không đành lòng gọi Dương Thù dậy lúc nửa đêm.